

LBRIS

We know
books

Tudor CHIUARIU

Drept administrativ

Editura

Hamangiu

Bibliografie	XV
În loc de prefață	XIX
Capitolul I. Teoria actului administrativ	1
1.1. Actul administrativ – definiție și caracteristici	1
1.2. Clasificarea actelor administrative	8
1.2.1. Acte administrative tipice, respectiv asimilate	9
1.2.1.1. Faptele juridice asimilate actului administrativ. Refuzul nejustificat	9
1.2.1.2. Acte juridice asimilate actului administrativ. Contractul administrativ	11
1.2.2. Acte administrative exceptate de la controlul judecătoreesc prin intermediul contenciosului administrativ	13
1.2.3. Actul administrativ-jurisdicțional	14
1.2.4. Operațiunile administrative	14
1.2.5. Acte administrative normative, respectiv individuale	14
1.2.6. Acte administrative constitutive de drepturi, respectiv declarative de drepturi	18
1.3. Condițiile de validitate ale actului administrativ	18
1.3.1. Condiții procedurale	19
1.3.1.1. Competența	19
1.3.1.2. Forma, limba și regulile de redactare	20
1.3.1.3. Principiul certitudinii juridice și calitățile unui act normativ	23
1.3.1.4. Procedura de emitere/adoptare a actelor administrative. Operațiunile administrative	32
1.3.1.5. Vicii de procedură și de formă. Operațiuni administrative esențiale, respectiv neesențiale	42
1.3.1.6. Procedura aprobării tacite	44
1.3.2. Condiții substanțiale	49
1.3.2.1. Obiectul licit	49
1.3.2.2. Principiul legalității	51
1.3.2.3. Principiul ierarhiei normelor juridice	55
1.3.2.4. Principiul proporționalității	59
1.3.2.5. Cauza licită	61
1.3.3. Sancțiunile care intervin în cazul nerespectării condițiilor procedurale și substanțiale privind adoptarea/emiterea actelor administrative	62

1.4. Efectele juridice în timp ale actului administrativ	65
1.4.1. Intrarea în vigoare. Momentul de la care produce efecte juridice actul administrativ	65
1.4.2. Modificarea efectelor juridice ale actului administrativ	67
1.4.3. Suspendarea efectelor juridice ale actului administrativ	68
1.4.4. Ieșirea din vigoare. Încetarea efectelor juridice ale actului administrativ	70
1.4.4.1. Anularea sau constatarea inexistenței/nulității de drept a actului administrativ de către instanța de contencios administrativ sau organul administrativ-jurisdicțional	70
1.4.4.2. Abrogarea actului administrativ normativ	73
1.4.4.3. Revocarea actului administrativ individual de către autoritatea emitentă sau ierarhic superioară celei emitente	75
1.4.4.4. Caducitatea actului administrativ individual	77
1.4.4.5. Faptul material extinctiv	78
1.4.4.6. Renunțarea beneficiarului la exercițiul dreptului conferit de actul administrativ	78
1.4.4.7. Înlăturarea de la aplicare a actului administrativ	78

Capitolul al II-lea. Organe, proceduri și acte

administrativ-jurisdicționale	81
2.1. Caracterizare generală	81
2.2. Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor și contestația administrativ-jurisdicțională în materia achizițiilor publice	85
2.3. Comisiile de cercetare a averii de pe lângă curțile de apel	91
2.4. Comisiile de jurisdicție a imputațiilor	95
2.5. Comisiile județene de fond funciar	98

Capitolul al III-lea. Teoria funcției publice. Statutul funcționarului

public. Raportul de serviciu al funcționarului public	102
3.1. Principiile generale care stau la baza exercitării funcției publice	102
3.2. Funcția publică și funcționarul public	106
3.2.1. Funcționarii cu statut special	109
3.2.2. Clasificarea funcțiilor publice Categorii de funcționari publici	110
3.3. Nașterea raportului de serviciu	117
3.4. Exercițarea raportului de serviciu	125

3.5. Conținutul raportului de serviciu	132
3.5.1. Drepturile funcționarilor publici	132
3.5.2. Îndatoririle funcționarilor publici	143
3.6. Modificarea raportului de serviciu	173
3.6.1. Delegarea (art. 504 C. adm.)	175
3.6.2. Detașarea (art. 505 C. adm.)	176
3.6.3. Transferul (art. 506 C. adm.)	177
3.6.4. Mutarea (art. 507 C. adm.)	179
3.6.5. Exercitarea cu caracter temporar a unei funcții publice de conducere sau din categoria înalților funcționari publici (art. 509-511 C. adm.)	181
3.6.6. Mobilitatea în cadrul categoriei înalților funcționari publici (art. 503 C. adm.)	184
3.7. Suspendarea raportului de serviciu (art. 512 C. adm.)	185
3.7.1. Suspendarea de drept	187
3.7.2. Suspendarea la inițiativa funcționarului public	192
3.7.3. Suspendarea prin acordul părților	193
3.8. Înțetarea raportului de serviciu	194
3.8.1. Înțetarea de drept	195
3.8.2. Eliberarea din funcția publică	198
3.8.3. Destituirea din funcția publică	200
3.8.4. Demisie	200
3.8.5. Măsurile în caz de reorganizare a autorității sau instituției publice	201
3.9. Contravenții în materia funcției publice	202

Capitolul al IV-lea. Domeniul public și domeniul privat al statului și al unităților administrativ-teritoriale	205
4.1. Domeniul public (art. 286 C. adm.)	205
4.2. Intrarea/ieșirea bunurilor în/din domeniul public	209
4.2.1. Acceptarea de donații sau legate	209
4.2.2. Trecerea bunurilor în domeniul public	211
4.2.3. Exproprierea pentru cauză de utilitate publică reglementată de dreptul comun (Legea nr. 33/1994)	212
4.2.4. Incidența protecției Convenției Europene a Drepturilor Omului privind dreptul la proprietate în materia exproprierii	220
4.3. Modalitățile de exercitare a dreptului de proprietate publică	243
4.3.1. Darea în administrare a bunurilor proprietate publică	244
4.3.2. Concesionarea bunurilor proprietate publică	246
4.3.2.1. Procedura de atribuire a contractului de concesiune prin licitație	247

4.3.2.2. Contractul de concesiune de bunuri proprietate publică _____	260
4.3.3. Închirierea bunurilor proprietate publică _____	270
4.3.3.1. Contractul de închiriere a bunurilor proprietate publică _____	270
4.3.3.2. Procedura de atribuire a contractului de închiriere a bunurilor proprietate publică _____	274
4.3.4. Darea în folosință gratuită a bunurilor proprietate publică _____	284
4.4. Domeniul privat _____	286
4.4.1. Trecerea bunurilor în domeniul privat _____	287
4.4.2. Acceptarea de donații sau legate _____	289
4.5. Exercițarea dreptului de proprietate privată a statului și unităților administrativ-teritoriale. Vânzarea bunurilor din domeniul privat _____	290

Capitolul al V-lea. Răspunderea contravențională _____ 293

5.1. Contravenția. Definiție și caracteristici _____	293
5.1.1. Stabilirea și sancționarea contravențiilor _____	294
5.1.2. Răspundere subiectivă _____	297
5.1.3. Lege generală și lege specială în materie contravențională. Incidența Convenției Europene a Drepturilor Omului _____	298
5.1.4. Caracterul subsidiar al răspunderii contravenționale față de răspunderea penală _____	301
5.2. Sancțiunile contravenționale _____	302
5.2.1. Sancțiuni contravenționale principale _____	303
5.2.2. Sancțiuni contravenționale complementare _____	304
5.2.3. Sancțiuni prevăzute în legi speciale în materie contravențională _____	305
5.3. Procedura contravențională _____	306
5.3.1. Constatarea contravențiilor _____	307
5.3.1.1. Agenți constatatori _____	307
5.3.1.2. Modalități de constatare a contravențiilor: cu propriile simțuri sau cu mijloace tehnice. Forța probantă _____	308
5.3.1.3. Forma și conținutul procesului-verbal de constatare a contravenției. Forța probantă. Sancțiuni _____	309
5.3.2. Aplicarea sancțiunilor contravenționale _____	312
5.3.2.1. Principii privind aplicarea sancțiunilor contravenționale _____	312
5.3.2.2. Procedura aplicării sancțiunilor contravenționale _____	314

5.3.2.3. Comunicarea procesului-verbal de contravenție	315
5.3.3. Executarea sancțiunilor contravenționale	317
5.3.3.1. Executarea de bunăvoie	317
5.3.3.2. Executarea silită	319
5.3.3.3. Înlocuirea amenzii cu prestarea unei activități în folosul comunității	320
5.4. Plângerea contravențională – calea de atac împotriva procesului-verbal de contravenție și de aplicare a sancțiunilor contravenționale	321
5.5. Înlăturarea răspunderii contravenționale	334
5.5.1. Constatarea nulității de drept a actelor de stabilire și sancționare a contravențiilor	335
5.5.2. Cauze care înlătură caracterul contravențional al faptei	335
5.5.3. Aplicarea retroactivă a legii contravenționale mai favorabile	335
5.5.4. Formele prescripției în materie contravențională	337
5.6. Recalificarea procedurii contravenționale ca fiind o procedură „penală”, în sensul art. 6 parag. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului	339
5.7. Analiza proporționalității sancțiunii contravenționale complementare a confiscării, prin prisma jurisprudenței Curtii de Justiție a Uniunii Europene, Curtii Europene a Drepturilor Omului și Curtii Constituționale a României	373
Capitolul al VI-lea. Răspunderea administrativ-disciplinară	391
6.1. Definiție, elemente, caracteristici	391
6.2. Abaterile disciplinare	392
6.3. Sancțiunile disciplinare	396
6.4. Procedura disciplinară	398
6.5. Raportul dintre procedura disciplinară și urmărirea penală pentru aceeași faptă	412
Capitolul al VII-lea. Răspunderea administrativ-patrimonială	415
7.1. Răspunderea administrativ-patrimonială pentru prejudicii cauzate prin acte administrative	416
7.2. Răspunderea administrativ-patrimonială pentru limitele serviciului public bazat pe risc	420
7.3. Răspunderea administrativ-patrimonială pentru prejudiciile produse domeniului public ori privat ca urmare a organizării sau funcționării nelegale a serviciului public	421

Capitolul I. Teoria actului administrativ

1.1. Actul administrativ – definiție și caracteristici

Termenul de „act administrativ” este utilizat de Constituția României¹ atât în conținutul art. 52 alin. (1), cât și în cel al art. 126 alin. (6), ambele reglementând contenciosul administrativ, o garanție constituțională prin care se asigură controlului judecătoresc de legalitate asupra actelor administrative emise de autoritățile publice care vatăcă drepturile subiective și interesele legitime ale persoanelor. Observăm, așadar, că în arhitectura ordinii juridice instituite de Constituția din 1991, revizuită în 2003, cele două noțiuni – *act administrativ* și *contencios administrativ* – sunt strâns legate, legătură care se va reflecta și în reglementările adoptate de legiuitorul organic, în sensul că aspectele fundamentale ale teoriei actului administrativ sunt conturate prin intermediul Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004² (în continuare denumită și „LCA”).

Vom defini *actul administrativ* ca fiind actul juridic unilateral care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice de drept administrativ, emis sau adoptat de către o autoritate publică, în regim de putere publică, pentru organizarea punerii în executare a legii (*act administrativ normativ*) sau pentru punerea în executare în concret a legii (*act administrativ individual*) [a se vedea și art. 2 alin. (1) lit. c) LCA].

Actul administrativ este forma principală prin intermediul căreia autoritățile din sfera puterii *executive*, autoritățile administrației publice, își îndeplinesc atribuția constituțională de a *pune în executare legile, în sens larg*, care acoperă organizarea punerii lor în executare, prin acte administrative normative, și executarea în concret, prin acte administrative individuale. Administrația publică cuprinde totalitatea activităților desfășurate în regim de putere publică, de organizare a executării și de executare în concret a legii, în scopul satisfacerii interesului public [art. 5 lit. b) C. adm.³]. Așa cum s-a subliniat în mod judicios în doctrină⁴, prestarea serviciilor publice intră în categoriile sus-menționate, organizarea punerii în executare a legilor prin acte normative, respectiv executarea lor în concret, prin acte individuale și fapte materiale. Prin „serviciu public” se înțelege activitatea organizată sau, după caz, autorizată de o autoritate publică, în scopul satisfacerii unui interes legitim

¹ M. Of. nr. 767 din 31 octombrie 2003.

² M. Of. nr. 1154 din 7 decembrie 2004.

³ O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ (M. Of. nr. 555 din 5 iulie 2019).

⁴ O. PODARU, *Drept administrativ. Vol. I. Actul administrativ. Repere pentru o teorie altfel. Tomul 1. Noțiuni*, ed. a 2-a, Ed. Hamangiu, București, 2022, p. 16-17.

public [art. 2 alin. (1) lit. m) LCA]. Reglementarea cu caracter general a serviciilor publice este conținută de Partea a VIII-a din Codul administrativ.

În acest punct trebuie să facem două precizări: pe de-o parte, nu numai autoritățile din sfera puterii executive emit/adoptă acte administrative, ci și autoritățile din sfera puterii legislative sau judecătorești (a se vedea *infra*); pe de altă parte, autoritățile publice nu emit/adoptă numai acte administrative, ci participă și la încheierea altor tipuri de acte juridice, care însă nu sunt încheiate într-un regim de putere publică, se supun altui regim de drept și nu sunt supuse controlului judecătorec prin intermediul contenciosului administrativ (de exemplu, încheie contracte individuale de muncă sau contracte de management, cărora li se aplică legislația specifică, conform art. 549 C. adm.).

Atribuția de punere în executare a legilor, prin intermediul actelor administrative, trebuie realizată *în temeiul legii și în limitele legii*¹, cu alte cuvinte, în conformitate cu *principiul legalității* (a se vedea *infra*, Secțiunea 1.3.2.2.).

- **Actul administrativ este un act juridic unilateral, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice de drept administrativ**

Actul administrativ este un *act unilateral* pentru că ia naștere în mod valabil printr-o *manifestare de voință unică*, cea a autorității sau instituției publice emitente și nu depinde de manifestarea de voință a destinatarilor actului (spre deosebire de actele bilaterale, sinalagmatice care se nasc valabil numai în urma unui acord de voințe, a unei întâlniri între manifestările de voință reciproce și interdependente ale unor subiecte de drept²).

Pentru a contura această caracteristică a actului administrativ, aceea de a fi un act unilateral, trebuie să reamintim definițiile din dreptul comun pentru *actul juridic unilateral*, cea conținută de art. 1324 C. civ.³: „Este unilateral actul juridic care presupune numai manifestarea de voință a autorului său”, respectiv pentru *actul bilateral, sinalagmatic*, cea prevăzută de art. 1171 C. civ.: „Contractul este sinalagmatic atunci când obligațiile născute din acesta sunt reciproce și interdependente. În caz contrar, contractul este unilateral chiar dacă executarea lui presupune obligații în sarcina ambelor părți”.

¹ Art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative (republicată în M. Of nr. 260 din 21 aprilie 2010) prevede următoarele: „(3) Actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit *în limitele și potrivit normelor care le ordonă*” (s.n.).

² M. TĂBĂRAȘ, *Contractul de vânzare și contractul de schimb. O abordare monografică*, Ed. Hamangiu, București, 2025, p. 9-10.

³ Legea nr. 287/2009 privind Codul civil (republicată în M. Of. nr. 505 din 15 iulie 2011).

Caracterul unilateral decurge din specificul activității autorităților publice, care trebuie să aibă la îndemână un instrument eficace pentru a putea face să prevaleze interesul public asupra intereselor private, prin intermediul *regimului de putere publică* (a se vedea *infra*).

Actul administrativ nu-și pierde caracterul unilateral nici când are doi sau mai mulți co-autori, autorități sau instituții publice (de exemplu, un ordin comun emis de doi sau mai mulți miniștri). Acesta nu devine bilateral sau multilateral, pentru că manifestările de voință în cauză converg (așadar, nu sunt reciproce și interdependente) pentru a da naștere actului, iar manifestările de voință ale destinatarilor (în marea lor majoritate persoane private) nu contribuie în vreun fel la nașterea valabilă a actului.

Intenția autorității publice de a produce efecte juridice prin intermediul actului administrativ trebuie să fie *neîndoielnică*. În cazul în care manifestarea de voință a autorității nu este în sensul de a produce efecte juridice de sine stătătoare, ci de a pregăti emiterea/adoptarea sau producerea de efecte juridice a unui act administrativ, ne aflăm în prezența unei operațiuni administrative (a se vedea *infra*, Secțiunea 1.3.1.4.).

În doctrină s-a pus problema caracterului redundant al precizării conținute de definiția actului administrativ din LCA privind nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice, din moment ce aceasta este acoperită de trimiterea expresă la genul proxim al actului administrativ, actul juridic. În opinia noastră, referirea rămâne necesară, cu precizarea că este vorba de efectele *asupra raporturilor de drept administrativ*, pentru că există unele acte juridice care îndeplinesc toate celelalte caracteristici din definiția actului administrativ, dar nu produc efecte asupra raporturilor de drept administrativ. Este cazul actelor emise/adoptate de autorități administrative care produc efecte în planul altor raporturi de drept, cum ar fi raporturile de drept procesual penal, de exemplu, actele prin care autoritățile administrative sesizează organele de urmărire penală privind săvârșirea unei infracțiuni sau actele încheiate de unele organe de constatare, cum le denumește art. 61 C. proc. pen.¹, pe care autoritățile administrative desemnate în acest

¹ Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală (M. Of. nr. 486 din 15 iulie 2010). Art. 61. – Actele încheiate de unele organe de constatare – prevede următoarele: „(1) Ori de câte ori există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, sunt obligate să întocmească un proces-verbal despre împrejurările constatate: a) organele inspecțiilor de stat, ale altor organe de stat, precum și ale autorităților publice, instituțiilor publice sau ale altor persoane juridice de drept public, pentru infracțiunile care constituie încălcări ale dispozițiilor și obligațiilor a căror respectare o controlează, potrivit legii; b) organele de control și cele de conducere ale autorităților administrației publice, ale altor autorități publice, instituții publice sau ale altor persoane juridice de drept public, pentru infracțiunile săvârșite în legătură cu serviciul de către cei aflați în subordinea ori sub controlul lor; c) organele de ordine publică și siguranță națională, pentru infracțiunile constatate în timpul

sens de lege au obligația să le încheie ori de câte ori există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni. Aceste procese-verbale au caracteristicile unui act administrativ, cu excepția aceleia că nu produc efecte în planul raporturilor de drept administrativ, ci numai în cel al raporturilor de drept procesual penal. Așa cum dispune legea, prin alin. (5) din articolul precitat, procesul-verbal de constatare constituie act de sesizare a organelor de urmărire penală și nu poate fi supus controlului pe calea contenciosului administrativ.

- **Actul administrativ este adoptat/emis de către o autoritate publică, în regim de putere publică**

Este considerată „autoritate publică”, în sensul raporturilor de drept administrativ, orice organ al statului sau al unităților administrativ-teritoriale, care acționează *în regim de putere publică, pentru satisfacerea unui interes legitim public* [art. 5 lit. k) C. adm.].

După cum se poate observa, definiția noțiunii de „autoritate publică” nu exclude din sfera sa de aplicare autoritățile publice din sfera celorlalte puteri decât cea executivă, legislativă și judecătorească. Cele două camere ale Parlamentului sau instanțele judecătorești emit și ele acte administrative, tipice sau asimilate, care sunt supuse controlului de legalitate prin intermediul contenciosului administrativ, atât timp cât nu sunt exceptate expres de la acest control, prin prevederile constituționale. Înalta Curte de Casație și Justiție a decis, cu valoare de principiu, că „în activitatea celor două Camere ale Parlamentului pot fi emise sau adoptate și acte care întrunesc trăsăturile juridice ale actului administrativ, dar nu trebuie ignorată distincția dintre actele de autoritate prin care acestea își realizează propria competență și *actele de autoritate prin care se realizează o activitate strict administrativă, privind propria organizare și funcționare (s.n.)*; numai acestea din urmă pot fi supuse controlului de legalitate în condițiile contenciosului administrativ”¹.

exercitării atribuțiilor prevăzute de lege. (2) Organele prevăzute la alin. (1) au obligația să ia măsuri de conservare a locului săvârșirii infracțiunii și de ridicare sau conservare a mijloacelor materiale de probă. În cazul infracțiunilor flagrante, aceleași organe au dreptul de a face percheziții corporale sau ale vehiculelor, de a-l prinde pe făptuitor și de a-l prezenta de îndată organelor de urmărire penală. (3) Când făptuitorul sau persoanele prezente la locul constatării au de făcut obiecții ori precizări sau au de dat explicații cu privire la cele consemnate în procesul-verbal, organul de constatare are obligația de a le consemna în procesul-verbal. (4) Actele încheiate împreună cu mijloacele materiale de probă se înaintează, de îndată, organelor de urmărire penală. (5) Procesul-verbal încheiat în conformitate cu prevederile alin. (1) constituie act de sesizare a organelor de urmărire penală și nu poate fi supus controlului pe calea contenciosului administrativ”.

¹ I.C.C.J., s. cont. adm. fisc., dec. nr. 2342/2007, în R.D.Pb. nr. 3/2007, p. 112-116, *apud* G. BOGASIU, *Legea contenciosului administrativ. Comentată și adnotată*, ed. a 4-a, Ed. Universul Juridic, București, 2018, p. 90.

- *Persoane juridice de drept privat asimilate autorităților publice*

Sunt asimilate autorităților publice, pentru scopul LCA, persoanele juridice de drept privat care, potrivit legii, au obținut statut de utilitate publică sau sunt autorizate să presteze un serviciu public, în regim de putere publică [art. 2 alin. (1) lit. b) teza a II-a LCA]. Conform Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000¹ [art. 35 alin. (2)], *federațiile sportive naționale* sunt persoane juridice de drept privat, de utilitate publică. În consecință, în sensul legii contenciosului administrativ, Federația Română de Fotbal este asimilată unei autorități publice, iar actele sale sunt acte administrative supuse controlului judecătoresc prin intermediul contenciosului administrativ².

Întră în categoria persoanelor asimilate autorităților publice și *asociațiile de dezvoltare intercomunitară*, care sunt formate din două sau mai multe unități administrativ-teritoriale care, în limitele competenței autorităților lor deliberative și executive, au dreptul să coopereze și să se asocieze, în condițiile legii, în scopul realizării în comun a unor proiecte de dezvoltare de interes zonal sau regional ori al furnizării în comun a unor servicii publice, cu păstrarea autonomiei locale. Asociațiile de dezvoltare intercomunitară sunt persoane juridice de drept privat [art. 89 alin. (1)-(2) C. adm.]. Organele asociațiilor de dezvoltare intercomunitară sunt: adunarea generală a asociației, consiliul director și comisia de cenzori. Adunarea generală este organul de conducere al asociației de dezvoltare intercomunitară, format din reprezentanții tuturor unităților administrativ-teritoriale asociate. Adunarea generală adoptă hotărâri în conformitate cu statutul asociației. Hotărârile adunării generale sunt *asimilate actelor administrative* și intră sub incidența prevederilor legii contenciosului administrativ [art. 91 alin. (1)-(4) C. adm.].

- *Capacitatea de drept administrativ*

În doctrină și jurisprudență s-a reținut că, în materia contenciosului administrativ, pentru a determina capacitatea procesuală pasivă, de a sta în judecată a autorității publice pârâte, nu este relevantă personalitatea juridică a autorității publice, ci *capacitatea de drept administrativ*, constând în competența prevăzută de lege de a emite/adopta acte administrative, în realizarea unor prerogative de putere publică, asigurând astfel organizarea executării sau executarea în concret a legii³. Distanța prezintă relevanță mai ales în cazul în care serviciile deconcentrate la nivel județean ale unor

¹ M. Of. nr. 200 din 9 mai 2000.

² În același sens, s-a pronunțat și instanța supremă: I.C.C.J., s. cont. adm. și fisc., dec. nr. 5465/2012, pronunțată în dosarul nr. 4186/2/2012.

³ I.C.C.J., Compl. RIL, Decizia nr. 16/2017 (M. Of. nr. 924 din 24 noiembrie 2017). În același sens, a se vedea I.C.C.J., s. cont. adm. și fisc., dec. nr. 1237/2015 (www.scj.ro).